

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.284/2021/3.

A felperes:

felperes, felperes címe.

A felperes képviselője:

Dr. Barabás Éva ügyvéd, felperesi képviselő címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Balsai Ügyvédi Iroda, alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 40.P.22.840/2020/11.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság – a megismételt eljárásban hozott – ítéletével kötelezte az alperest, hogy az alábbi helyreigazító közleményt a sérelmezett internetes sajtótermékkel azonos betűtípus és betűméret alkalmazásával, továbbá közvetett, és/vagy közvetlen kommentár nélkül 5 napon belül tegye közzé a <https://nevuu> honlapon olyan módon, hogy a következő helyreigazító közlemény az eredeti <https://nevuu/link/> linken a cím alatt közvetlenül (további kattintás nélkül) elérhető legyen legalább 30 napig, azt követően pedig az eredeti cikk elérhetőségéig, továbbá a <https://nevuu> kezdőoldala legelején ugyanolyan módon, ugyanakkora betűméretben és ugyanolyan betűtípusban, ahogyan a sérelmezett cikk címe a kezdőoldalon megjelenítésre került, 24 órán keresztül jelenjen meg a következő cím, amelyre kattintással az eredeti cikk és abban az alábbi helyreigazító közlemény közvetlenül elérhető legyen: „Helyreigazítás: valótlanságokat állítottunk felperessel kapcsolatban”

„Helyreigazítás:

A dátum napján megjelent „cikk címe” című cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy

1.)”1. sz. állítás”

2.)felperes 21.sz. állítás

3.)”3. sz. állítás”

4.)”4. sz. állítás1” és „...4.sz. állítás2”

5.)”5. sz. állítás1”, továbbá „5.sz. állítás2.”

6.)”6. sz. állítás”

7.)”7.sz. állítás”

8.)”8.sz. állítás”

9.)”9. sz. állítás”

10.)”10. sz. állítás”

11.)”11. sz. állítás”

12.)”12. sz. állítás”

13.)”13. sz. állítás”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felek a költségeiket maguk viselik. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett 36.000 forint eljárási illetékből 18.000 forintot a felperes, 18.000 forintot az alperes köteles megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte az Smtv. 12. § (1) bekezdésében írtakat, utalt továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban, valamint a PK 12. és 13. számú állásfoglalásban írtakra.

[3] Kiemelte, hogy a felperes közéleti szereplő és a személyével összefüggésben megjelent videofelvétel olyan közéleti vita alapját képezi, mellyel kapcsolatban alkalmazandó a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtett jogelv, mely szerint a közügyek vitatásának kiemelkedő alkotmányos jelentősége azzal jár, hogy a közéleti szereplők személyiségének védelmében a szólás- és sajtószabadság szűkebb körű korlátozása felel csak meg az Alaptörvényből levezethető követelményeknek.

[4] Az elsőfokú bíróság az egyes közlések vonatkozásában az alábbiak szerint foglalt állást:

1.) „1. sz. állítás” közlés tényállítás, a cikk érintettje pedig egyértelműen a felperes. A közlés első része – miszerint 1. sz. állítás első része – ugyan véleményként, értékítéletként fogható fel, ugyanakkor a második tagmondat milliós nagyságrendű, 1.sz. állítás vagyont tulajdonít a felperesnek, ami mellett néhány 1.sz. állítás. Az a megfogalmazás, hogy a felperes 1.sz. állítás, azt jelenti a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint, hogy a felperesnek milliói vannak, de százazrekhez is jut ügyeskedésből, csalásból. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes milliós vagyona mellett csalásból, ügyeskedésből származó százazrekhez is jut.

2.) Az „Egy létesítmény közös képviselőjének ellátása kapcsán egy összegű bűncselekmény gyanúja kezd menthetetlenül ráégni.” kijelentés véleményt, kritikát tükröz, ezért vonatkozásában sajtó-helyreigazításnak nincs helye.

3.) „15.sz. állítás” közlésben a szöveg kiemeli, hogy az átvételi kimutatás szerint kapta meg a felperes a képviselőltől a létesítmény kasszáját összeg forinttal. Sajtó-helyreigazítási perben a bíróság nem folytathat teljes és széleskörű bizonyítást annak tisztázására, hogy a kassa átadása konkrétan hány forinttal történt meg. Vizsgálni azt kell, hogy a cikk megírásakor az újságíró jóhiszemű eljárás mellett milyen adatok alapján fogalmazhatta meg a közlendőjét. Az alperes csatolta azokat az iratokat, amelyek szerint a felperes a közös képviselőt átvételekor milyen összegű aktívát vehetett át, az pedig csak utóbb derülhetett ki, hogy a létesítmény ezzel az összeggel nem, vagy feltehetően nem rendelkezett ténylegesen az átadás pillanatában. Az alperesi megfogalmazás kifejezetten utal arra, hogy a közlést az átvételi kimutatás adataira alapítja, így a sajtó-helyreigazítási kérelem e körben nem megalapozott.

4.) „A felperes feljelentése alapján indult rendőrségi nyomozás semmiféle olyan pénzmozgást nem állapított meg a épület számláján, amely alapján az képviselőnél lehetne a pénz” közlésben az alperes a rendőrségi nyomozás aktuális állásával foglalkozott, a kijelentés nem a felperesre vonatkozik, személyét annyiban érinti, hogy a szöveg szerint a rendőrségi

nyomozást a felperes kezdeményezte. Ezen közlés értékelésénél tekintettel kellett lenni a cikk keletkezésének időpontjában az újságíró rendelkezésére álló hiteles dokumentációban foglaltakra. Ebben az időszakban a rendőrségi nyomozás nem állapított meg olyat, hogy az képviselőnél lenne a pénz.”

5.) „17.sz. állítás” kijelentés nem a felperesre vonatkozik, e vonatkozásban a felperesnek keresetösségi joga nincs.

6.) „Az egész ügy 18.sz. állítás” közlés újságírói vélemény, értékítélet. A cikk állítása, miszerint az ügy valakinek az 18.sz. állítás, kitalációja, objektíve nem bizonyítható, avagy cáfolható. Önmagában ugyanis az, hogy hivatalos iratok keletkeznek valamely ügygel összefüggésben még nem jelenti azt, hogy az adott ügy valós, tényleges alapokon állna. A cikk az olvasókkal azt kívánta közölni, hogy az egész feljelentés, illetve a képviselővel kapcsolatos kifogások a felperes ötleteként jönnek figyelembe. Véleménnyel kapcsolatban sajtó-helyreigazításnak nincs helye.

7.) Az „Arról nincs információnk, hogy a 21.sz. állítás milyen ütemben növeli a pénzsóvárságot, de ezt a értékkel bíró tárgy forgatását az ügyletkötő személyek is megirigylhetnék” közlés tartalmilag tényként állítja a felperesről, hogy 21.sz. állítás, a cikk erre a körülményre építi fel azt a következtetését, hogy a „pénzfialás” volumene irigylésre méltó. A 2.sz. állítás objektíve bizonyítható, vagy cáfolható egészségügyi állapot. A felperes az alperes által hivatkozott videófelvétel hitelességét vitatta, ugyanakkor, ha a videón a ... társaságában a felperes lenne látható, az sem bizonyítaná a 21.sz. állítás tényét, csupán egyszeri szerhasználatot. A „pénzsóvár” közlés véleményként jön figyelembe, melyet a cikk írója az általa ismert tényadatok alapján megfogalmazhatott.

8.) A „felperes a valós nagyságú felület helyett nagyságú 1 tetőfelületre gyűjtött be árajánlatokat vállalkozóktól” kijelentés vonatkozásában az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a létesítményra mindösszesen nagyságú tekintetében volt helye felületkivitelezésnek, ehhez képest a felperes nagyságú 2-vel nagyobb tetőfelületet határozott meg a munkálatok meghirdetésekor. Ezt azonban az alperes által becsatolt dokumentáció – a felperes által becsatolt iratokat is figyelembe véve – nem bizonyította.

9.) „A19.sz. állítás” közlés nem a felperesre vonatkozik, hanem csupán azt fogalmazza meg, hogy az árajánlatok a létesítményi kivitelezések vonatkozásában azonos személy által készültek, ez pedig következtetés.

10.) A „felperes buliból a hatból három gépháztetőt szigeteltetett le a négyzetméterekkel trükközése révén %-os túlárzással és ezzel összegű forintot húzott ki a létesítmény zsebéből” és „... a munkarészen eleve felesleges volt” kijelentések tekintetében az elsőfokú bíróság visszautalt a 8. közlésnél kifejtettekre.

11.) A „5. sz. állítás1”, továbbá „5.sz. állítás2” szövegrészek tényállítások, amelyek valóságát az alperes nem bizonyította, az általa csatolt okirati bizonyítékok a közlések valóságát nem igazolták.

12.) A „felperes összegű forintot húzott ki a létesítmény zsebéből” kijelentés valóságát az alperes szintén nem bizonyította, mint ahogyan a 13., 14. és 15. pontokban foglalt közlések valóságát sem. („6. sz. állítás”, „7.sz. állítás”, „8.sz. állítás”).

Az elsőfokú bíróság a 13., 14. és 15. számú közlések vonatkozásában elutasította az alperes által felajánlott bizonyítás lefolytatását, tanú neve tanúkénti meghallgatását, tekintettel arra, hogy a forrás által közöltek valóságtartalmát az újságíró vallomása alátámasztani nem tudja.

16.) A „9. sz. állítás” közlés valóságát az alperes nem bizonyította, a közgyűlési határozatok a valóságot nem támasztották alá.

17.) Az „22.sz. állítás” kijelentés vélemény, mert az, hogy az árajánlatok mutatnak-e olyan hasonlóságot, hogy sablon alapján készíthetőnek találja bárki is, illetve, hogy azok igénytelenül voltak-e összedobva, megítélés kérdése.

18.) A „10. sz. állítás” közlés olyan tényállítás, amely cáfolható, avagy bizonyítható, az alperes azonban a valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget. A felek által csatolt dokumentáció nem támasztotta alá a felperesi túlfizetést.

19.) A „felperes még egy összegű1 forintos átalány karbantartási díjjal is megdobta barátilag a céget a garanciális időszakban, amikor ez ingyen járt volna” kijelentés tényállítás. Az alperes ugyanakkor nem bizonyította, hogy a felperes általány karbantartási díjat fizetett ki a kivitelező cégnek a garanciális időszakra, holott azt ingyen kellett volna teljesítenie a cégnek.

20.) A „12. sz. állítás” közlés tényállítás, az a megfogalmazás, hogy valaki legombolt valakiről valamilyen összeget, azt jelenti, hogy illetéktelenül elvett, elszedett tőle valamilyen pénzt. Az alperes az e vonatkozásban fennálló bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a meghallgatni kért újságíró nem volt tanúja a felperesi magatartásnak. Amennyiben voltak hiteles adatai az újságírónak arról, hogy a felperes lopott, akkor azt vagy személyesen kellett tapasztalnia, vagy az ezt igazoló okirati, vagy más fizikailag létező tárgyi bizonyítékokat kellett volna az alperesnek csatolni ellenkérelméhez.

21.) A „13. sz. állítás” közlés vonatkozásában az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a felperes jogosulatlan adatkezelést valósított meg, a meghallgatni kért újságíró vallomása ennek igazolására nem alkalmas. Az alperes nem állította, hogy az újságíró személyesen tapasztalt volna jogosulatlan adatkezelést a felperes részéről.

22.) „Az átadás-átvételi kimutatásban szerepelt egy összegű2 tétel is, egy benn maradt juttatás, mely a ház előző gondnokának járt volna, de ő nem vette fel. Ez a tétel aztán a következő évre csak úgy eltűnt a felperes1 által készített költségvetési kimutatásból. Jó eséllyel porrá változott” szövegrész első része arról szól, hogy a képviselőnek járt összegű3 a kimutatás szerint, amit nem vett fel, ezért szerepelt az átadás-átvételi kimutatásban. Ez a közlés nem a felperesre vonatkozik önmagában, hiszen az, hogy a kimutatás tartalmaz egy ilyen tételt és ennek oka, hogy a képviselől azt nem vette fel, tényállítás, azonban nem valótlán, hiszen azt a kimutatás igazolja. Az a közlés, miszerint a felperes szerre költötte az előző gondoknak járó összegű3ot, olyan újságírói vélemény, melyet az átlagosnak tekinthető olvasó sem gondolhat tényállításnak, mert a megfogalmazás maga gúnyos, ironikus, pikírt és gonoszodó, utalni kíván a cikkhez kapcsolódó videó- felvételre. Vélemény helyessége nem bizonyítható, így e körben sajtó-helyreigazításnak nincs helye.

[5] Az elsőfokú bíróság a PK 15. számú állásfoglalásban írtak szem előtt tartása mellett arra jutott, hogy önmagában a közlések tagadása, tehát a kért helyreigazítás szövegének első bekezdése alkalmas arra, hogy a felperesre vonatkozó kijelentések, tényállítások valótlanságával megismertesse az átlagosnak tekinthető olvasókat. Az így megfogalmazott helyreigazító közleményből kitűnik, hogy a kifogásolt sajtóközlemény mely tényállítása valótlán, ugyanakkor a valós tények körében a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok a kért álláspont közlését teljes tényyszerűségében nem támasztják alá. Annak objektív megítélése, hogy valamely beruházás egy adott létesítmény általában vett érdekét szolgálja-e, illetve a közös képviselő közös képviselési tevékenysége teljes mértékben maradéktalanul és jobbjáthatatlanul szolgálja a létesítmény érdekét, úgyszintén az, hogy a felperesi közös képviselői tevékenységet megelőző időszakban eljáró közös képviselő ténykedése akár a polgári jogi gondosság, akár a büntető jogi értelmezési keretek között miként értékelendő, nem ítéltető meg egyes, a cikk közléseinek cáfolata érdekében becsatolt

bizonyítékok, okirati bizonyítékok alapján. Egy ilyen, a felperesi teljes álláspontot tükröző helyreigazítás közzététele a cikk felperesi szempontból történő újraírását jelentené, melyre a sajtószabadság alkotmányos követelményeit szem előtt tartva az alperes nem kötelezhető.

[6] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdésében foglaltak alapján rendelkezett a perköltség viseléséről, a pernyertesség-pervesztesség arányát egyenlőnek minősítve.

[7] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, melyben azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a 3., 4., 6. és 22. számú közlésre vonatkozó részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, és ezen közlések vonatkozásában a keresetének adjon helyt. Kérte továbbá, hogy a Fővárosi Ítéltábla az első fokon hozott határozatot a perköltség és az eljárási illeték megfizetése vonatkozásában a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján változtassa meg, és kötelezze az alperest 259.160 forint összegű perköltség megfizetésére.

[8] A felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerinti anyagi jogi szempontú felülbírálatra tartott igényt, azon belül pedig arra, hogy a megállapított tényekből a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, továbbá mérlegelje felül az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és sérti az Smtv. 12. § (1) bekezdését, a Pp. 279. § (1) bekezdését, valamint a Kúria PK 12., 13. és 14. számú állásfoglalásait.

[10] A 3. számú közlés („15.sz. állítás”) közlés valótlan tényállítás. Az alperes által az állítás igazolásaként bemutatott irat nem átvételi kimutatás, márpedig a cikk egyértelműen átvételi kimutatásra hivatkozott. Az átvételi kimutatás olyan iratot jelent, amely annak igazolására szolgál, hogy az egyik fél átad, a másik fél pedig átvesz valamit. Az alperes által csatolt irat egyébiránt nem tekinthető hiteles dokumentumnak sem. Az alperes újságírója akkor járt volna el jóhiszeműen és a szakmai szabályainak megfelelően, ha a cikke megírása előtt egyeztetés céljából megkereste volna, erre azonban nem került sor.

[11] Az elsőfokú bíróságnak arra nem is kellett volna semmilyen bizonyítást lefolytatnia, hogy pontosan mennyi volt a kassza összege, ugyanis az elsőfokú eljárás során vitatta bármilyen pénzátadás tényét és magának a kasszának a létezését is. F/13. szám alatt csatolta a dátum1 napján kelt átvételi kimutatást, amelyből megállapítható, hogy a képviselő1, személy1 egyáltalán nem adott át részére semmilyen készpénzt, kasszat, csupán néhány számlát, bélyegzőt és a postaládakulcsot. Az elsőfokú eljárás során azt is előadta, hogy személy1 az iratátadási és elszámolási kötelezettségének nem tett eleget többszöri felszólítására sem, így az érintett létesítmény gyűlés1 dátum2 napján egy könyvvizsgáló céget

kényszerült megbízni a visszakönyvelés elvégzésével. A könyvelés során megállapítást nyert, hogy személy¹ a létesítmény bankszámlájáról rendszeresen vett fel különböző összegeket, ugyanakkor összeg¹ forint felhasználása vonatkozásában (dátum³ végéig összeg forint, dátum⁴-ig összeg¹ forint) nem állt rendelkezésre semmilyen számviteli bizonylat. Az erről készült jelentést az elsőfokú eljárás során F/14. szám alatt csatolta.

[12] Tekintettel arra, hogy személy¹ ezzel az összeggel nem számolt el a létesítmény felé, a létesítmény képviselőjében feljelentést is tett személy¹ ellen bűncselekmény¹ miatt, amely eljárás a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon „bü. számon jelenleg is folyamatban van. Továbbá a létesítmény képviselőjében fizetési meghagyásos eljárást, majd két polgári pert is indított, amelyek a település¹ Járásbíróságon ügyszám¹ és ügyszám² ügyszámon vannak folyamatban. Az egyik per tárgya az utólagos visszakönyvelési feladatok elvégzésével okozott károk megfizetése, a másiké pedig a létesítményi okiratok kiadása és elszámolásra kötelezés. Az eljárások tényét igazoló idézéseket F/15. és F/16. szám alatt csatolta és erre irányuló igény esetén a keresetlevelek becsatolását is vállalta.

[13] A sérelmezett közléssel a cikk egész tartalmát tekintve az alperes azt a látszatot keltette, mintha átvette volna ezt az összeget a képviselő¹től. A sérelmezett 4. és 6. számú közlésekkel együtt értelmezve (mivel a PK 12. számú állásfoglalás szerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni) az alperes a fentiekben kifejtetteket és az ebből eredő eljárásokat egyenesen az 18.sz. állításként jelölte meg, vagyis tényként állította, hogy kitalálta ezt az egészet és alaptalanul indított büntetőeljárást és polgári pereket a képviselő¹vel szemben.

[14] A negyedik sérelmezett kijelentés („felperes feljelentése alapján indult rendőrségi nyomozás semmiféle olyan pénzmozgást nem állapított meg a épület számláján, amely alapján a képviselő¹nél lehetne a pénz”) tényként közölte, hogy a nyomozás nem állapította meg a képviselő¹ büntetőjogi felelősségét, ezzel az írás azt a látszatot keltette, mintha a nyomozás befejeződött volna. Se a sérelmezett közlés, sem a cikk egésze nem tartalmaz semmilyen utalást arra nézve, hogy ez a nyomozás még folyamatban van. A sérelmezett közlés tartalmilag szorosan összefügg a 6. sérelmezett közléssel. Az alperes ugyanis a sérelmezett közlésekkel azt állítja, azt a látszatot kelti, hogy csak kitalálta az egész ügyet, alaptalanul tett feljelentést, hiszen a feljelentésében foglaltakat a nyomozás adatai nem támasztották alá. Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy a cikkben a sérelmezett mondat úgy folytatódik, hogy „talán hiányzott még egy kevés az évi százmillióhoz”. Ez utóbbi tagmondat valóban pusztán feltételezés az alperes részéről, de a cikk címe és a cikk egésze alapján az alperes lényegében azt állította, azt a látszatot keltette, hogy ellopta ezt a pénzt a létesítménytől.

[15] A hatodik sérelmezett közlés („az egész ügy 18.sz. állítás”) – a cikk egésze alapján – tényállítás és nem értékítélet, hiszen az azzal összefüggésben álló kijelentések valóságtartalma ellenőrizhető. Pontosan ennek megállapítása iránt van folyamatban a büntetőeljárás és a polgári peres eljárások.

[16] A 22. sérelmezett közlés („az átadás-átvételi kimutatásban szerepelt egy összegű² tétel is, egy bent maradt juttatás, amely a ház előző gondnokának járt volna, de ő nem vette fel. Ez a tétel aztán a következő évre csak úgy eltűnt a felperes¹ által készített költségvetési kimutatásból. Jó eséllyel porrá változott.”) egyértelműen arra utal, hogy készített egy költségvetési kimutatást, amelyből eltűnt a gondnoknak járó összegű³ juttatás (amit a gondnok nem vett fel) és az jó eséllyel porrá változott. A közlés rá vonatkozik, mert arra utal, hogy ő tüntette el ezt a pénzt. Az a kijelentés, hogy a pénz jó eséllyel porrá változott ugyancsak azt a látszatot kelti, hogy a pénzt ő tüntette el.

[17] Az elsőfokú bíróság 15 közlés vonatkozásában adott helyt a keresetének, 7 közlés vonatkozásában pedig elutasította azt, tehát megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság lényegesen több közlés vonatkozásában adott helyt a keresetének, mint amit elutasított, így a Pp. 83. § (2) bekezdésébe ütköző módon döntött a perköltség viseléséről.

[18] A Pp. 83. § (2) bekezdése szerint részleges pernyertesség esetén a fél az ellenfél perköltségét a pervesztessége arányában téríti meg. Ha a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség, valamint a fél és az ellenfél javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, egyik fél sem köteles perköltség megtérítésére. Az elsőfokú bíróság által elutasított 7 közlés közül 4 közlés vonatkozásában kéri az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztatását. Amennyiben a másodfokú bíróság a fellebbezésének helyt ad, akkor ez az arány 19-3 lesz. A pernyertesség-pervesztesség aránya alapján így a neki járó perköltség összege 259.160 forint.

[19] Az elsőfokú eljárás során a jogi képviselője által F/30. szám alatt előterjesztett költségjegyzékkel összesen 300.000 forint perköltséget számított fel és igazolt. Ez az összeg tartalmazta az első (tehát a hatályon kívül helyezést megelőző) elsőfokú eljárás költségét is. Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a másodfokú eljárás során felmerült perköltségről sem. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 32.Pf.20.424/2020/5. számú végzésében mindkét fél perköltségét személyenként 10.000 forintban állapította meg és úgy rendelkezett, hogy a perköltség viseléséről az elsőfokú bíróságnak az eljárást befejező határozatában kell döntenie.

[20] Megjegyezte, hogy a 2020. november 30-i tárgyalás kapcsán felmerült perköltsége az eljáró bíróságnak és az alperesnek felróhatóan merült fel. A tárgyaláson az alperes elő kívánta adni az ellenkérelmét, az eljáró bíró azonban jogszabálysértő módon az alperest félbeszakította és az ellenkérelme írásbeli előterjesztésére kötelezte. Mivel ez már egy hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárás volt, így mind az eljáró bíró, mind az alperes számára ismert volt a kereset tartalma. Az alperesnek lehetősége lett volna az ellenkérelmét írásban is előterjeszteni. Jogi képviselője felkészült erre a tárgyalásra, kifejezetten kérte is a tárgyaláson az eljárás folytatását, azonban ezt az eljáró bíró figyelmen kívül hagyta. A tárgyalás folytatásának és az eljárás befejezésének ugyanakkor azon a

tárgyaláson nem lett volna akadálya, így az eljárás indokolatlan elhúzódása 50.000 forint további költséget okozott számára.

Az első elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is az érdekkörén kívül került sor.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[22] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így – az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta, erre tekintettel az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó, helyreigazítást elrendelő rendelkezéseit nem érintette.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett körben az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le, felülmérlegelésnek nincs helye.

[25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A fellebbezésben írtak alapján a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

[27] A felperes által 3. szám alatt kifogásolt közlés – „15.sz. állítás” – kifejezetten utal arra, hogy a felperes az átvételi kimutatás szerint kapta meg a képviselő1-től összeg forinttal a létesítmény kasszáját. Az alperes ellenkérelméhez A/2. szám alatt csatolta a cím számú létesítmény dátum5 pénzügyi kimutatásában és a dátum6 módosított üzleti tervében szereplő táblázatokat. Ezek szerint dátum7-ig, azaz az képviselő2 megbízásának utolsó napjáig – összeg forint került feltüntetésre a „Pénztár” sorban, és ugyanebben a sorban dátum7. napjától már összeg1 forint szerepel. A cikk megírásakor rendelkezésre álló ezen adatok alapján vont következtetést az újságíró arra, hogy az képviselő2 összeg forinttal adta át a felperesnek a létesítmény kasszáját. Az írás a következtetés alapjául szolgáló dokumentumot is megjelöli, az okirat elnevezésének pontatlan feltüntetése a helyreigazítás iránti igényt nem teszi megalapozottá. A cikk szerzője jóhiszemű eljárása alapján jogszerűen fogalmazhatta meg ezen közlést, különös figyelemmel arra, hogy az annak alapjául szolgáló dokumentumot is kifejezetten megjelölte ezen szövegrészhez kapcsolódóan.

[28] A 4. sérelmezett közlés, miszerint a „felperes feljelentése alapján indult rendőrségi nyomozás semmiféle olyan pénzmozgást nem állapított meg a épület számláján, amely alapján a képviselőnél lehetne a pénz” nem a felperes személyére vonatkozik, illetve őt csak annyiban érinti, hogy a nyomozást a felperes kezdeményezte, az az ő feljelentése alapján indult. A felperes érdemi érvelésében arra hivatkozott, hogy ezen szövegrész azt a hamis látszatot kelti, hogy alaptalanul tett feljelentést, csak kitalálta az egész ügyet, hiszen a feljelentésben foglaltakat a nyomozás adatai nem támasztották alá. Ehhez képest keresete petitum részében az alperest már olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni, miszerint a cikk valótlanul állította, hogy a „felperes feljelentése alapján indult rendőrségi nyomozás semmiféle olyan pénzmozgást nem állapított meg a épület számláján, amely alapján a képviselőnél lehetne a pénz.” A valótlan állításra hivatkozás okán a perben a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes a cikk megírásának idején a nyomozás adatairól a felperesre vonatkozóan valótlanul állított-e. A perben feltárt adatok szerint a sajtóközlemény keletkezésének és megjelenésének időpontjában a nyomozás nem tárt fel olyan adatot, amely szerint a képviselőnél lenne a megjelölt összeg. Mindezek alapján pedig a cikk szerzője jogszerűen tehette meg ezen megállapítást, amely a kereset petituma szerinti tartalommal a felperes személyét közvetlenül nem is érinti.

[29] A 6. kifogásolt közlés – miszerint „az egész ügy 18.sz. állítás – vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy olyan újságírói véleményről, értéktételről van szó, amely – a PK 12. számú állásfoglalás III. pontjában írtak alapján – sajtó-helyreigazítás alapjául nem szolgálhat. Az írás felsorakoztatja azokat a tényeket is, amelyek ezen vélemény alapját képezik, azt a felperes – a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban írtak alapján is – helyességétől, vagy helytelenségétől függetlenül túrni köteles, akkor is, ha a véleménnyel nem ért egyet, azt magára nézve sérelmesnek tartja.

[30] A felperes által 22. helyen kifogásolt (egyébként a keresetben kifogásolt közlések között 25. helyen szereplő) közlés – miszerint „az átadás-átvételi kimutatásban szerepelt egy összegű2 tétel is, egy bent maradt juttatás, amely a ház előző gondnokának járt volna, de ő nem vette fel. Ez a tétel aztán a következő évre csak úgy eltűnt a felperes1 által készített költségvetési kimutatásból. Jó eséllyel porrá változott.” – első része nem a felperesre vonatkozik. E szerint ugyanis az átadás-átvételi kimutatásban egy olyan tétel – összegű3 szerepel – amelyre a képviselő1 (gondnok) volt jogosult, azt azonban nem vette fel. Ezen tényállítás ráadásul valós, azt a becsatolt kimutatás igazolja. A szöveg második része ezen összegű3 sorsáról fejt ki az újságíró véleményét, a cikkhez kapcsolódó videófelvevételre utalva azt a feltételezést megfogalmazva, hogy „jó eséllyel porrá változott.” Az írás nem állítja, hogy a felperes a pénzből kokaint vásárolt, az újságíró – sarkos, a felperesre nézve kellemetlen – értéktételét fogalmazza meg az összeg sorsával kapcsolatban, amely vonatkozásában – a PK 12. számú állásfoglalásban írtakra figyelemmel – sajtó-helyreigazításnak nincs helye.

[31] Alaptalan a felperes fellebbezése a perköltség vonatkozásában is. Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát jogszerűen állapította meg 50-50 %-ban, tekintettel arra is, hogy sajtó-helyreigazítási perben ezen arány megállapításánál nem csupán

annak van jelentősége, hogy a felperes a kifogásolt közlések közül hány darab vonatkozásában lett pernyertes, illetve pervesztes. A pernyertesség-pervesztesség arányának megállapítása során ugyanis a perbeli esetben figyelembe kellett venni az egyes kifogásolt közlések súlyát, valamint azt is, hogy a felperes által kért helyreigazítás szövegének közzétételére az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget, a felperes által közzétenni kért valóságot a helyreigazítás szövegéből – jogszerűen – mellőzte, tekintettel arra, hogy a felperes által megfogalmazott közlemény – a valóságra vonatkozó rész tekintetében – a sérelmezett cikken jelentősen túlmutatott, annak közzététele a sajtóközlemény felperesi szempontok mentén történő újra írását jelentené.

[32] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya közötti különbség nem jelentős és a Pp. 83. § (2) bekezdésében foglalt szabály helyes alkalmazásával határozott akként, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik, míg a le nem rótt kereseti illeték a felperest és az alperest $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban terheli. Mindez vonatkozik a Fővárosi Ítéltábla 32.Pf.20.424/2020/5. számú végzésében megállapított 10.000- 10.000 forint fellebbezési költségre is.

[33] Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy amennyiben kizárólag a pernyertességgel és pervesztességgel érintett közlések száma lenne irányadó, az elsőfokú bíróság akkor is helyesen rendelkezett, tekintettel arra, hogy a felperes a keresetében összesen 25 db közlést kifogásolt, melyek közül 13 vonatkozásában pernyertes, 12 vonatkozásában pervesztes lett, így a pernyertesség-pervesztesség aránya közötti különbség ennek alapján sem tekinthető jelentősnek.

[34] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban pervesztes lett. Az alperes ugyanakkor a másodfokú eljárás során fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, perköltséget sem számított fel, erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a felperest perköltségben nem marasztalta. [Pp. 81. § (1) bekezdés]

[35] A másodfokú eljárásban pervesztes felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdése c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megfelelően.

Budapest, 2021. május 6.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró